

[Hans Toft.]

europæiske Fællesskab, det gælder såvel opbygningen som de enkelte samarbejdsområder. Men hvad er al den gamle kritik værd, når den i enhver henseende savner rodfæste, som hr. Hjortnæs' tale i dag gjorde det? Den var blottet for realistiske alternativer. Med hvilke lande er det, hr. Hjortnæs ønsker at have et samarbejde om den økonomiske politik af gensidigt forpligtende karakter, og hvis målsætning flertallet i dette land kan erklære sig enig i, for et sådant samarbejde i større enheder, kald det regioner, om man vil, er simpelt hen en nødvendighed, hvis vi skal løse det moderne industrisamfunds store problemer? Det gælder industripolitikken, det gælder forureningsproblematikken i videre forstand, det gælder det teknologiske samarbejde såvel som løsningen af problemerne vedrørende de multinationale selskaber.

Det er ikke nok gang på gang at kritisere alt, at være negativ. Som unge, og hertil vil jeg indtil videre i hvert fald vove at henregne også hr. Hjortnæs, har ikke mindst vi en forpligtelse til at gøre vore ældre medborgere opmærksom på, at der er andre mål at sætte sig end dem, der omfattes af de traditionelle debatter også her i folketinget. Ungdommen ønsker en fremadrettet politik med perspektiv i. Det gælder på de områder, jeg allerede har nævnt, ligesom det gælder i andre store og afgørende spørgsmål: vor tids nye sociale kløft mellem de industrialiserede lande og u-landene, spørgsmålet om nedrustningspolitikken og afspændingspolitikken, netop de spørgsmål, som oftest drages frem i diskussionen ikke mindst i ungdomskredse. Fælles for alle disse opgaver er i hvert fald, at de ikke løses på nationalt grundlag. De kræver et nært internationalt samarbejde, et gensidigt forpligtende samarbejde, og derfor skal jeg gerne erkende, at mine bevæggrunde for at stemme for vor tilslutning til Det europæiske Fællesskab først og fremmest er perspektiverne i det udvidede politiske samarbejde i morgendagens Europa: at skabe et tæt samarbejde mellem de lande, som vi politisk, kulturelt og økonomisk har den nærmeste tilknytning til, et samarbejde, som selvsagt ikke vil blive dirigeret af danske synspunkter, men gennem forhandling også

vil blive præget af de tanker og ideer, vi har at bibringe Fællesskabet.

Men én ting står for mig klart: afstemningen den 2. oktober er et spørgsmål om, hvorvidt det danske folk ønsker at tage et medansvar for den europæiske udvikling, om vi ønsker medindflydelse på forholdene også uden for vort lands grænser, eller vi fortsat og mere og mere henvises til i fremtiden at indtage tilskuerens rolle. Det er et spørgsmål, om vi tør tage imod den udfordring, der ligger foran os, eller vi med det samme giver op over for denne udfordring.

Efter den tale, hr. Hjortnæs holdt her i formiddags, er jeg ikke i tvivl om hans stilling. Han turde ikke, han er bange for, at de ideer, han står for, ikke vil være bæredygtige i en større helhed. Derfor blev hans tale måske også så negativ, som tilfældet var: én stor kritik uden positive alternativer, uden antydning af, hvordan han ønsker morgendagens Europa indrettet. Han havde ingen tillid til den type samarbejde, som vi står over for her, men lad os dog så høre, hvad det er for en type samarbejde, hr. Hjortnæs ønsker. Han mente ikke, at Det europæiske Fællesskab kan løse problemerne omkring de multinationale selskaber, men sagen er dog, at man har forsøgt i Det europæiske Fællesskab, og at man er på vej. Mere interessant i denne debat og i denne forbindelse er det at høre, hvilket alternativ hr. Hjortnæs ønsker at opstille. Hr. Hjortnæs foretog en generel henvisning til hr. Aukens tale her i salen under markedsdebatten i december i fjor, men her er der jo heller ingen alternativer at finde, kun en opfordring til tilhængerne af EF om at hjælpe modstanderne med at finde et modstykke til det samarbejde, som vi ønsker.

Norden er nævnt som et eksempel blandt mange af de alternative muligheder. Jeg mener det ikke, men jeg vil gerne spørge hr. Auken, som jeg går ud fra vil deltage i debatten her i dag: når hr. Auken så kraftigt her såvel som i dagspressen betoner Norges store betydning, skal det så samtidig betyde, at hr. Auken også siger ja, hvis et flertal i Norge gør det ved den vejledende folkeafstemning? Hvis ikke det er tilfældet, har denne tale jo ingen betydning.

Jeg vil ligeledes gerne spørge hr. Auken: hvad betyder i grunden det ikke så lidt